

20. 6. 1958

Sayın Profesör,

Satırlarımla sizi rahatsız ettiğim için özür diliyorum. Daha yakınlarda haberini aldığıma göre bir müddetçe hastahanedeymişsiniz, fakat umarım artık tamamen iyileşmişsinizdir.

József Perényi'den duyduğuma göre bana oldukça kızmışsınız. Çok üzgünüm, çünkü herhalde benim irademin dışındaki bir şeyler söz konusu.

Yazın isteklerinizi not eden ben değildim ve iş herhalde Profesör Németh'te unutulmuş kalmış.

Sayın Profesör, çok rica ederim, bu işlerden ötürü bana kızmayın ve dostluğumuzu İstanbul'da kurduğumuz zaman olduğu gibi şimdi de sağlam sayınız. Aramızda meydana gelen iyi ilişkilere ben çok sevindim ve bu yüzden işlerin bu gidişatına çok üzüldüm. Türkçe bağlamak için, gerçekten *çok çok üzüldüm*.

Saygı dolu selamlarımı gönderirim. Lütfen sevgili eşinize ellerinden öptüğümü söyleyiniz.

György Hazai

Değerli nasihatınızın üzerine daha Münih'ten Sayın Dekan İpşiroğlu'na mektup yazdım. Gerek kendisine, gerekse size çok minnettarım. Mektubu A. Tietze'nin eline verdim. Arada herhalde ulaşmış, çünkü şimdiye kadar ondan iletmesini istediğim bütün mektuplar amaçlarına ulaşmıştır.

İşe bir yanlıştın karıştığına çok üzüldüm. Sayın Profesör, sizden nasihat rica ederim: Nasıl düzelteyim? Teşekkür mektubu ne yazık ki kaybolduktan sonra özür dileyen bir mektup mu yazayım?

İstanbul'da bulunduğuz zaman her adımda bize gösterdiğiniz iyiliklere mukabele edebilmek en büyük arzumdur. Herhangi bir şeye ihtiyacınız varsa hemen yazınız, Sayın Profesörün isteğini ben hemen gerçekleştireceğim. Önceki işlerin nedeniyle József Perényi'ye başvurmak zorunda kaldığınıza çok üzüldüm. Sorun şu ki...